

[Birgith Mogensen]

set til at blive det. Folk, som afsoner en fængselsstraf, er almindeligvis psykisk nede og er derfor lette at overtale, og hvis de ikke er det, så bruges der meget brutale overtalel- sesmetoder. Jeg skal ikke her detaljere disse metoder, men blot nævne, at de er så grove, at mange ikke-narkomaner beder om at blive indsat i isolationscelle, fordi de ikke kan holde til presset.

Det er en kendsgerning, at mange strafafsonere, som bliver indsat som ikke-narkomaner, senere bliver løsladt som mere eller mindre hårde narkomaner, og det burde faktisk være omvendt. En fængselsstraf er dog en form for isolation, og de indsatte narkomaner burde nedtrappes med metadon netop i den periode, hvor de afsoner deres straf. Hvis myndighederne vedtog en sådan holdning til problemet, så ville indsmugling af illegal narkotika ikke være nogen lukrativ forretning. Der ville ikke være noget fast marked for afsætning, og der ville heller ikke være en overproduktion af illegale stoffer, som med djævelens vold og magt skal påtvinges fængslets ikke-narkomaner.

Helt personlig mener jeg, at hele dette alvorlige problem skal nytænkes. Som tidligere nævnt udgør de narkokriminelle strafafsonere ca. en fjerdedel af alle kriminelle indsatte i dette land. For øjeblikket er antallet ca. 700 personer. Jeg spørger med udren: hvorfor er disse kriminelle narkomaner fortsat fordelt over alle landets straffeanstalter? Ville man f. eks. placere et menneske med et brækket ben på en epidemifdeling? Nej, det ville man ikke. Derfor mener jeg, at kriminelle narkomaner bør samles på 3-4 straffesteder, hvor der ikke er andre kriminelle indsatte. Kort sagt: narkomaner bør have deres egne straffeinstitutioner. På den måde kan de ikke påtvinge og smitte andre strafafsonere med deres last og sygdom. Man vil kunne give fængselspersonalet specialviden med hensyn til en narkomans psyke og adfærd. Læger og socialpædagoger vil kunne medvirke til helbredelse af de indsatte. Metadonnedtrappinger kunne kontrolleres, og den vigtige resocialisering kunne foranstalles og forberedes til at fortsætte efter, at en straffet narkoman er løsladt.

Såfremt man opretter straffeanstalter kun for narkokriminelle, vil man også lettere kunne træffe mere egnede og effektive kontrolforanstaltninger med hensyn til indsmug-

ling af illegal narkotika. F. eks. mener jeg, at alle narkostrafafsonere, som har været ude fra fængslet på grund af orlov eller i anden anledning, skal gennemgå en 100 pct.s kropsvisitering foretaget af en læge. Det samme skal ske, såfremt fængselspersonalet har mistanke, når en afsoner har haft besøg. I øvrigt bør fængselspersonalet have ret til i særtilfælde at holde opsyn med besøg. Varer og ting, som kommer til den indsatte udefra, skal undersøges, og breve bør i særlige tilfælde kunne censureres.

Det er min helt faste overbevisning, at mange narkoproblemer kan løses, såfremt narkoafsonere bliver anbragt i egne fængselsinstitutioner, som er tæt tilknyttet læger og resocialiseringsfaciliteter. Samtidig fritages landets øvrige fængsler for de alvorlige problemer, som både personale og ikke-narkoindsatte i disse anstalter med rette længe har klaget over.

Men målet må være, at vi slet ikke får brug for narkofængsler, og det mål kan nås, såfremt vi afkriminaliserer alle de hårde narkomaner. Dermed mener jeg, at de langsomt bør nedtrappes med legale stoffer som metadon og apomorfin, naturligvis under lægekontrol og med sideløbende socialpædagogisk hjælp. Hvis vi kan få de rette instanser til at indse disse standpunkter, vil vi kunne forebygge den største del af al narkokriminalitet.

Wilhelm (VS):

Narkotikaproblemet er ikke et specielt fængselsproblem, men et samfundsproblem. Så vidt vi kan forstå på ministerens udredning, er det heller ikke et stigende problem i anstalterne. Men det er klart, at der er en særlig koncentration, og når man taler om det mere specielle problem om narkotikamisbrug i fængslerne, så tror jeg, man med fordel kan adskille det i to ting. Det ene er narkotikaproblemet, og det andet er fængselsproblemet. Den del af problemet, som slet og ret består i, at de indsatte eller nogle af de indsatte er narkomaner – det vil sige, at narkomaner bliver fængslet – har ikke specielt noget med fængslet at gøre. Den side af narkotikaproblemet ville være den samme, hvis de pågældende befandt sig udenfor.

Den store udfordring ligger for mig at se i den anden del af problemet, altså i selve fængselsproblemet, det vil sige med det em-